

Sygn. akt I PK 188/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSA Magdalena Tymińska (sprawozdawca)

Protokolant Grażyna Grabowska

w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko Wojewódzkiej Stacji Ratownictwa Medycznego w Ł.
o wyrównanie wynagrodzenia za pracę i dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatek dla pracowników wykonujących zawód medyczny za okres od dnia 1 października 2006 roku do dnia 31 sierpnia 2009 roku z ustawowymi odsetkami i odsetkami od odsetek,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 marca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 28 lutego 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 października 2011 r. zasądził od Wojewódzkiej Stacji Ratownictwa Medycznego w Ł. na rzecz J. M.: kwotę 18.669,80 zł tytułem dodatku dla pracowników wykonujących zawód medyczny i skapitalizowanych odsetek, z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2009 r. do dnia zapłaty, kwotę 7.061,85 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia i dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych i skapitalizowanych odsetek, z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2009 r., kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; oddalił powództwo w zakresie roszczenia o wyrównanie wynagrodzenia za pracę i dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych za miesiące wrzesień i październik 2008 r. Sąd Rejonowy zasądził ponadto od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Ł. kwotę 912 zł tytułem zwrotu kosztów oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.556,21 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że J. M. był zatrudniony od dnia 10 lipca 1989 r. w Rejonowej Kolumnie Transportu Sanitarnego w Z., należącej do Wojewódzkiej Kolumny Transportu Sanitarnego w Ł., na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy karetki pogotowia ratunkowego. Wskutek połączenia Wojewódzkiej Kolumny Transportu Sanitarnego (WKTS) w Ł. i Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego (WSPR) w Ł. z dniem 1 września 2002 r. utworzono Wojewódzką Stację Ratownictwa Medycznego (WSRM) w Ł. Z tym dniem wszyscy pracownicy zatrudnieni w WKTS i WSPR stali się na mocy art. 23¹ k.p. pracownikami WSRM w Ł. Przed połączeniem WKTS zatrudniała kierowców karetek, zaś WSPR wyłącznie pracowników medycznych. Obie jednostki miały różne zasady wynagradzania pracowników, które obowiązywały również po powstaniu WSRM w Ł. Obowiązujące w WSRM w Ł. od dnia 1 września 2002 r. Zasady wynagradzania składały się z dwóch części: I. części medycznej, określającej zasady wynagradzania pracowników byłej WSPR, II. części technicznej, określającej zasady wynagradzania pracowników byłej WKTS.

Powód uzyskał tytuł zawodowy ratownika medycznego w dniu 26 czerwca 2005 r. Po uzyskaniu uprawnień ratownika medycznego powód nadal był

zatrudniony na stanowisku kierowcy i podlegał zasadom wynagradzania określonym w II. części technicznej Zasad wynagradzania, przy czym został mu z tego tytułu przyznany dodatek do wynagrodzenia w wysokości 200 zł.

Z dniem 1 kwietnia 2007 r. nastąpiła zmiana stanowiska powoda i powierzono mu obowiązki kierowcy - ratownika medycznego zespołu specjalistycznego. Wynagrodzenie powoda nadal było ustalane według zasad określonych w części technicznej Zasad wynagradzania. W dniu 30 kwietnia 2007 r. powodowi doręczono wypowiedzenie warunków pracy i płacy, z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, w części dotyczącej dodatku z tytułu uzyskania tytułu ratownika medycznego w kwocie 200 zł miesięcznie. W ramach wypowiedzenia zmieniającego z dniem 1 sierpnia 2007 r. powodowi zaproponowano stanowisko kierowcy, ratownika medycznego zespołu specjalistycznego z wynagrodzeniem wg 13 kategorii zaszeregowania 1.200 zł, premią, dodatkiem stażowym, dodatkiem za szkodliwe warunki pracy i pracę w nocy oraz dodatkiem ustawowym. W pozostałym zakresie warunki umowy nie ulegały zmianie. Powód przyjął warunki wypowiedzenia zmieniającego.

Zespoły wyjazdowe ulegały przekształceniom. Istniały zespoły wypadkowe „W”, reanimacyjne „R”, przekształcone następnie w zespoły specjalistyczne „S”. Skład zespołów zmieniał się - był trzyosobowy (lekarz, sanitariusz i kierowca) albo czteroosobowy (lekarz, pielęgniarka, sanitariusz i kierowca). W zespołach specjalistycznych kierowca musiał mieć wykształcenie medyczne. Powód po uzyskaniu uprawnień ratownika medycznego wykonywał czynności medyczne. Do końca lutego 2007 r. jeździł w trzyosobowym zespole wypadkowym, a od marca 2007 r. w zespole reanimacyjnym, następnie specjalistycznym zarówno trzyosobowym, jak i czteroosobowym. Zespoły specjalistyczne wyjeżdżają do najcięższych zdarzeń, tj. wypadki komunikacyjne, zatrzymanie krążenia, urazy wielonarządowe.

Zmiana stanowiska powoda na stanowisko ratownika medycznego - kierowcę nastąpiła od 1 września 2009 r. Czynności wykonywane przez powoda przed tą datą i po tej dacie były takie same. W okresie od dnia uzyskania tytułu zawodowego ratownika medycznego, tj. od 26 czerwca 2005 r. do 1 września 2009 r. powód nie otrzymywał dodatku do wynagrodzenia w wysokości 30% stawki

wynagrodzenia zasadniczego za godzinę pracy, przysługującego pracownikom medycznym i nie był do niego stosowany skrócony czas pracy obowiązujący pracowników zespołów wyjazdowych. Powodowi nie wypłacono także dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych.

Jak wynika z zeznań dyrektora pozwanego B. T. powód był ujmowany w dokumentach ofert kierowanych do NFZ jako ratownik medyczny.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 32ł ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), pracownikom wykonującym zawód medyczny zatrudnionym w zespole wyjazdowym pogotowia ratunkowego (pomocy doraźnej) przysługuje dodatek w wysokości 30% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy. Za osobę wykonującą zawód medyczny w rozumieniu art. 18 d ust. 1 pkt 1 tej ustawy rozumie się osobę, która na podstawie odrębnych przepisów uprawniona jest do udzielania świadczeń zdrowotnych oraz osobę legitymującą się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny. W ocenie Sądu Rejonowego, zawód ratownika medycznego należy zaliczyć do zawodów medycznych, o których mowa w w/w art. 32ł. Charakter i zakres czynności wykonywanych przez ratowników medycznych określają przepisy ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. z 2006 r. Nr 191, poz. 1410 ze zm.). Szczegółowy zakres medycznych czynności ratunkowych zawiera załącznik numer 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu medycznych czynności ratunkowych, które mogą być podejmowane przez ratownika medycznego (Dz.U. z 2007 r. Nr 4, poz. 33 ze zm.).

Sąd Rejonowy uznał, że powód wykonywał czynności ratownika medycznego od momentu uzyskania uprawnień ratownika medycznego. Na podstawie wypowiedzenia zmieniającego został następnie zatrudniony na stanowisku „kierowcy, ratownika medycznego”. Zakres wykonywanych przez powoda czynności nie zmienił się po dniu 1 września 2009 r., kiedy dokonano zmiany jego stanowiska pracy z kierowcy ratownika - medycznego na ratownika

medycznego - kierowcę. Sąd Rejonowy wskazał, że dla oceny wykonywania przez powoda medycznych czynności ratunkowych nie ma znaczenia fakt, iż formalnie zatrudniony był do dnia 1 sierpnia 2007 r. na stanowisku kierowcy, wobec czego nie miał w zakresie obowiązków wykonywania innych czynności. Z dniem 1 kwietnia 2007 r. powierzono powodowi już na piśmie wykonywanie czynności kierowcy - ratownika medycznego zespołu specjalistycznego. Po uzyskaniu uprawnień ratownika medycznego i faktycznym podejmowaniu czynności należących do zakresu zadań osoby wykonującej ten zawód, powód stał się pracownikiem medycznym. Wykonywał czynności medyczne jak ratownik medyczny za zgodą i wiedzą strony pozwanej.

Zdaniem Sądu Rejonowego, niedostosowanie umowy powoda do jego faktycznych kwalifikacji i rzeczywistego zakresu podejmowanych czynności, nie mogło pozbawić powoda prawa do należnego mu wynagrodzenia. Za pracę wykonywaną powód powinien zatem otrzymać należne wynagrodzenie w postaci 30% dodatku. Z powyższych względów, Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda dochodzony przez niego przedmiotowy dodatek wraz ze skapitalizowanymi odsetkami wyliczonymi na dzień wytoczenia powództwa w łącznej kwocie 18.869,80 zł z ustawowymi odsetkami.

Odnosząc się do roszczenia powoda o zapłatę dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, Sąd Rejonowy wskazał, iż w myśl art. 32g ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładzie opieki zdrowotnej w przyjętym okresie rozliczeniowym, nie może przekraczać 7 godzin i 35 minut na dobę i przeciętnie 37 godzin i 55 minut na tydzień w przeciętnym pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. Wobec zakwalifikowania powoda do pracowników technicznych w spornym okresie były w stosunku do niego stosowane wyższe dobowe i tygodniowe normy czasu pracy. W tych okolicznościach, Sąd Rejonowy stwierdził, że powód pracował w godzinach nadliczbowych, a zatem należy mu się z tego tytułu wyrównanie wynagrodzenia. Jedynie w miesiącu wrześniu i październiku 2008 r. powód nie pracował w godzinach nadliczbowych. Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo o przedmiotowe wynagrodzenie w wysokości wskazanej przez powoda z odsetkami,

za wyjątkiem wynagrodzenia za miesiące wrzesień i październik 2008 r., w tej części oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł., na skutek apelacji pozwanej Wojewódzkiej Stacji Ratownictwa Medycznego w Ł. wyrokiem z dnia 28 lutego 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok w punktach I oraz III i oddalił powództwo (pkt 1), nie obciążył powoda kosztami postępowania za obie instancje (pkt 2).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uznał apelację za uzasadnioną.

Sąd Okręgowy podniósł, że przepis art. 32¹ ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) (nieobowiązującej już od dnia 1 lipca 2011 r. na mocy art. 220 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz.U. Nr 112, poz. 654 ze zm.), zgodnie z którym pracownikom wykonującym zawód medyczny zatrudnionym w zespole wyjazdowym pogotowia ratunkowego (pomocy doraźnej) przysługiwał dodatek w wysokości 30% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy, był przepisem płacowym, co wymagało jego wykładni zgodnie z regułami wypracowanymi dla interpretacji norm wynagrodzeniowych, wyłączających możliwość dokonywania wykładni per analogiam lub rozszerzającej. Przepis ten był jednoznaczny w swojej treści - odnosił się tylko do pracowników wykonujących zawód medyczny zatrudnionych w zespołach wyjazdowych pogotowia ratunkowego (art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej). Pojęcie „wykonywanie zawodu medycznego” odnosi się do osób, które fachowo, stale i w celach zarobkowych zajmują się wykonywaniem zajęcia mającego związek z medycyną i które mają odpowiednie kwalifikacje, przy czym przez kwalifikacje należy rozumieć zasób wiedzy i umiejętności wymaganych do udzielania świadczeń zdrowotnych (A. Kolosa, Zdaniem Państwowej Inspekcji Pracy, PiZS 2000, nr 7-8, s. 54). Przepis art. 18 d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej definiuje osobę wykonującą zawód medyczny, eksponując kryterium podmiotowe. Przepis ten nie zawiera definicji samego pojęcia „wykonywania zawodu medycznego”. Zdaniem Sądu Okręgowego, niewątpliwie zawód ratownika medycznego spełnia przesłanki pozwalające na zakwalifikowanie

osoby, która go wykonuje do grupy osób wykonujących jeden z zawodów medycznych w rozumieniu art. 18 d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Wykonywanie zawodu ratownika medycznego polega na wykonywaniu czynności określonych w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Użyty w przepisie art. 11 ust. 1 ustawy zwrot „wykonywanie zawodu ratownika medycznego” należy rozumieć jako wykonywanie medycznych czynności ratunkowych w formie umowy cywilnoprawnej lub umowy o pracę przez osobę będącą ratownikiem medycznym. Żadna inna osoba nie może wykonywać zawodu ratownika medycznego, choćby nawet wykonywane czynności obejmowały zakres identyczny z działalnością ratownika medycznego. Minister Zdrowia określił w drodze rozporządzenia z dnia 29 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu medycznych czynności ratunkowych (Dz.U. z 2007 r. Nr 4, poz. 33) zakres medycznych czynności ratunkowych, które mogą być podejmowane przez ratownika medycznego, w tym pod nadzorem lekarza systemu. Zgodnie z art. 36 ust. 3 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym w skład zespołów, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, wchodzi kierowca, w przypadku, gdy żaden z członków zespołów ratownictwa medycznego nie spełnia warunków, o których mowa w art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151). Wówczas tworzy się w tym zespole dodatkowe odrębne stanowisko kierowcy. Pozwany pracodawca nie tworzył nowych zespołów wyjazdowych, a powód był już członkiem takiego zespołu jako kierowca i choć następnie uzupełnił swoje kwalifikacje, to jednak zakres jego obowiązków pozostał aż do dnia 1 września 2009 r. ten sam. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy stwierdził, że powód w spornym okresie nie był zatrudniony przez stronę pozwaną na stanowisku ratownika medycznego, a tym samym nie wykonywał w tym okresie zawodu medycznego. Zdaniem Sądu Okręgowego, wykonywanie zawodu oznacza zatrudnienie na takim stanowisku, nie zaś samo nabycie lub posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu. Dlatego też tak istotne było ustalenie od kiedy powód został zatrudniony przez stronę pozwaną na stanowisku ratownika medycznego zgodnie z łączącą strony umową o pracę oraz sprecyzowanym przez pracodawcę zakresem obowiązków na stanowisku ratownika medycznego, bowiem od tego czasu powód zaczął wykonywać ten zawód

medyczny. Chronologia wydarzeń wskazuje, że powód zatrudniony wyłącznie jako kierowca karetki pogotowia uzyskał tytuł zawodowy ratownika medycznego w dniu 26 czerwca 2005 r. Po uzyskaniu kwalifikacji ratownika medycznego przyznano powodowi z dniem 1 lipca 2005 r. dodatek 200 zł brutto do wynagrodzenia, ale nie zmienił się jego zakres obowiązków służbowych, bo powód nie był zainteresowany zmianą stanowiska na stanowisko ratownika medycznego. Następnie pracodawca powierzył powodowi z dniem 1 kwietnia 2007 r. obowiązki kierowcy, ratownika medycznego zespołu specjalistycznego i przyznał 13 kategorię zaszeregowania oraz wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.200 zł, wskazując, że pozostałe warunki umowy pozostają bez zmian. Ta zmiana nie pociągała jednak za sobą zmiany dotychczasowego zakresu obowiązków powoda. Powierzone mu przez pracodawcę stanowisko pracownika technicznego jakim jest stanowisko kierowcy nie uległo zmianie. W dniu 30 kwietnia 2007 r. powód otrzymał wypowiedzenie warunków umowy o pracę w zakresie otrzymywanego dodatku za uzyskanie tytułu ratownika medycznego w kwocie 200 zł brutto. Przyczyną wypowiedzenia było wydanie przez Dyrektora Naczelnego pozwanej Zarządzenia Nr 17/2007 z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie zasad przyznawania dodatkowego wynagrodzenia dla kierowców WSRM w Ł., którzy uzyskali kwalifikacje ratownika medycznego. Zgodnie z § 2 tego zarządzenia w przypadku stałego zatrudnienia w nowo powstających zespołach specjalistycznych „S” i podstawowych „P” każdy z kierowców posiadających dodatkowe kwalifikacje medyczne (określone w § 1 zarządzenia), na indywidualny wniosek składany do pracodawcy i uprzednio zaopiniowany przez bezpośredniego przełożonego, może być przeseregowany do wyższej, tj. XIII kategorii zaszeregowania, z wynagrodzeniem zasadniczym 1.200 zł brutto miesięcznie. Po upływie okresu wypowiedzenia, stanowisko powoda nie uległo zmianie i nie powierzono mu obowiązków ratownika medycznego. Dopiero w dniu 17 sierpnia 2009 r. powód otrzymał pisemną propozycję strony pozwanej objęcia z dniem 1 września 2009 r. obowiązków ratownika medycznego - kierowcy, w której to propozycji pracodawca wskazał, iż w miejsce dotychczasowych warunków płacy i pracy obowiązywałyby następujące: wynagrodzenie zasadnicze 1.840 zł miesięcznie, premia 7%, dodatek stażowy do 20% wynagrodzenia zasadniczego, dodatek za prowadzenie ambulansu 400 zł, dodatek za pracę w

zespołe wyjazdowym (tzw. pogotowiarski), czas pracy 7 godzin 35 minut oraz zakres obowiązków jak dla ratownika medycznego i kierowcy. W dniu 20 sierpnia 2009 r. powód wyraził zgodę na propozycję strony pozwanej, a w dniu 31 sierpnia 2009 r. strony zawarły porozumienie zmieniające, którym uregulowały zmianę stanowiska pracy powoda oraz wysokość poszczególnych składników wynagrodzenia ustalając, iż od dnia 1 września 2009 r. powód przestanie zajmować stanowisko „kierowcy sam. sanitarnego - ratownik medyczny” i będzie zatrudniony w charakterze „ratownika medycznego - kierowcy sam. sanitarnego” WSRM Rejon w Z. Jak wskazano w tym porozumieniu przyczyną dokonania tych zmian było ujednoczenie zasad wynagradzania, a co za tym idzie przeniesienie powoda do grupy pracowników medycznych. Z powyższych względów, Sąd Okręgowy uznał, że dopiero od dnia 1 września 2009 r. powód został zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku ratownika medycznego. Powód po uzyskaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu ratownika medycznego był członkiem zespołu wyjazdowego karetki. Nie wykonywał jednak zawodu ratownika medycznego, gdyż nie wykonywał samodzielnie czynności ratunkowych lecz zawsze pod nadzorem lekarza. Poza tym skoro nie doszło do zatrudnienia powoda na stanowisku ratownika medycznego z określeniem zakresu czynności i obowiązków na tym stanowisku, nie można uznać, że powód w okresie spornym wykonywał zawód medyczny. Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach I oraz III i oddalił powództwo J. M. Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy nie obciążył powoda kosztami procesu.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód, opierając ją na podstawach: I. naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), „które miało wpływ na wynik sprawy, gdyż sąd pominął w przeprowadzonej analizie prawnej wszystkie elementy poczynionych ustaleń faktycznych, które nie pasowały do z góry założonej tezy”, czym naruszył art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; doszło do pominięcia w uzasadnieniu wyroku oceny składu osobowego zespołu ratunkowego, w jakim pracował powód a także do wewnętrznej sprzeczności ustaleń Sądu Okręgowego, gdyż mimo, iż Sąd ustalił, że z dniem 1 kwietnia 2007 r. doszło do zmiany rodzaju świadczonej pracy na kierowca-ratownik

medyczny w zespole specjalistycznym a od dnia 1 września 2009 r. nastąpiła zmiana stanowiska na ratownik medyczny – kierowca, to Sąd przyjął, że dopiero z tą drugą datą powód zaczął wykonywać zawód ratownika medycznego. Wskutek tego doszło do niezastosowania przepisów prawa materialnego wskazanych w skardze kasacyjnej; II. naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.): 1) art. 32f ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j.: Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) przez błędną wykładnię pojęcia „pracowników wykonujących zawód medyczny zatrudnionych w zespołach wyjazdowych pogotowia ratunkowego”, która doprowadziła do niezastosowania naruszonego przepisu i oddalenia roszczenia powoda o zapłatę dodatku w wysokości 30% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy, 2) art. 32g ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 151¹ § 1 k.p. przez błędną wykładnię pojęcia „pracowników zatrudnionych w zakładzie opieki zdrowotnej” nie będących pracownikami technicznymi, obsługi i gospodarczymi, która doprowadziła do niezastosowania naruszonego przepisu i oddalenia roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia i dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych ponad dobowy wymiar czasu pracy wynoszący 7 godzin 35 minut na dobę dla pracowników zatrudnionych w zakładach opieki zdrowotnej, 3) art. 10 ust. 1 i art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej obowiązującej w okresie objętym postępowaniem przez ich błędną wykładnię wskutek czego uznano, że powód nie wykonywał zawodu medycznego w okresie objętym sporem, 4) art. 36 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. Nr 191, poz. 1410 ze zm.) przez ich niezastosowanie a w efekcie pominięcie ustawowych wymagań co do składu specjalistycznego zespołu ratunkowego, 5) art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niezastosowanie wskutek czego nie uwzględniono, że wolą pozwanego było wykonywanie przez powoda czynności medycznych, tj. wykonywanie nie tylko zawodu kierowcy ale i zawodu ratownika medycznego, 6) art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że brak sporządzonego na piśmie zakresu obowiązków obejmującego powierzenie powodowi wykonywania ratowniczych czynności medycznych przesądza o tym, że strony umówiły się na

wykonywanie jedynie pracy kierowcy karetki. Wskutek czego nie uwzględniono, że zamiarem powoda i pozwanego było wykonywanie przez powoda nie tylko obowiązków kierowcy ale i ratownika medycznego. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej, skarżący podniósł, że istotnym w sprawie jest rozstrzygnięcie zagadnień prawnych: 1) czy pracownik zakładu opieki zdrowotnej, posiadający tytuł zawodowy ratownika medycznego, zatrudniony na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy - ratownika medycznego i będący członkiem zespołu wyjazdowego pogotowia ratunkowego, który faktycznie wykonywał ratunkowe czynności medyczne jest pracownikiem wykonującym zawód medyczny, o którym mowa w art. 32 § 1 i art. 32g ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (tj. Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), a w konsekwencji - czy przysługuje mu prawo do dodatku do wynagrodzenia w wysokości 30% oraz skrócony do 7 godzin i 35 minut dobowy wymiar czasu pracy, 2) czy wykonywanie zawodu medycznego (zawodu ratownika medycznego) musi wynikać wprost z treści umowy o pracę i być objęte zakresem czynności sporządzonym na piśmie czy także ten rodzaj pracy może być określony w sposób konkludentny przez zlecenie przez pracodawcę prac danego rodzaju osobie posiadającej wymagane uprawnienia zawodowe i przez przystąpienie do wykonywania tych czynności przez pracownika.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego oraz kosztów postępowania kasacyjnego.

Pozwana Wojewódzka Stacja Ratownictwa Medycznego w Ł. wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie z uwagi na zasadność zarzutów podniesionych w ramach obu podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 32§1 ust.1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 91, poz. 408 ze zm., zwanej dalej u.z.o.z.) pracownikom

wykonującym zawód medyczny zatrudnionym w zespole wyjazdowym pogotowia ratunkowego (pomocy doraźnej) przysługuje dodatek w wysokości 30% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy. W myśl art. 18d ust. 1 pkt 1 u.z.o.z. ilekroć w przepisach ustawy jest mowa o osobie wykonującej zawód medyczny, należy przez to rozumieć osobę, która na podstawie odrębnych przepisów uprawniona jest do udzielania świadczeń zdrowotnych, oraz osobę legitymującą się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny. Do udzielania świadczeń zdrowotnych są uprawnione zakłady opieki zdrowotnej, a takimi zakładami są podmioty wymienione w art. 2 ust. 1 u.z.o.z., w tym pogotowie ratunkowe. Świadczenie zdrowotne zostało zdefiniowane w art. 3 u.z.o.z. co do zasady jako działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania.

Zgodnie z przepisami art. 2, art. 3 pkt 10,12 i 13 ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. Nr 113, poz. 1207 ze zm.), uchylonej z dniem 1 stycznia 2007 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, (Dz.U. Nr 191, poz. 1410) jednostka samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w szczególności pogotowie ratunkowe, lub podmiot, który utworzył jednostkę i zgłasza ją do systemu, była dysponentem jednostki systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego, tj. jednostki uprawnionej do podejmowania medycznych działań ratowniczych, którą stanowił zespół ratownictwa medycznego. W art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym zespół ratownictwa medycznego był określony jako jednostka systemu (środek transportu wraz z personelem) utworzony w celu podejmowania medycznych działań ratowniczych w warunkach przedszpitalnych, w skład której wchodzi co najmniej trzy osoby posiadające kwalifikacje do podejmowania takich działań, w tym co najmniej jedna osoba uprawniona do prowadzenia środka transportu. Stosownie do art. 24 ust. 2 i 3 ustawy w zespołach ratownictwa medycznego udziela się świadczeń zdrowotnych w ramach podejmowanych medycznych działań ratowniczych. Jednostki te stosują odpowiednie do postawionych zadań medyczne

procedury ratownicze oraz posiadają wyposażenie pozwalające na realizację tych zadań. Zgodnie z art. 30 ust. 1 tej ustawy medyczne działania ratownicze w jednostkach systemu podejmują: 1) lekarz ratunkowy, 2) pielęgniarka ratunkowa, 3) ratownik medyczny.

Z dniem 1 stycznia 2007 r. powyższe regulacje ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym zastąpiły regulacje ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. Nr 191, poz. 1410 ze zm.). Zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 2 tej ustawy jednostkę systemu państwowego ratownictwa medycznego stanowi zespół ratownictwa medycznego, na których świadczenia z dysponentami jednostek zawarto umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz umowy na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych. Dysponentem zespołu jest zakład opieki zdrowotnej, w którego skład wchodzi ta jednostka systemu. Zespół ratownictwa medycznego podejmuje medyczne czynności ratunkowe w warunkach pozaszpitalnych (art. 3 pkt 10). Medyczne czynności ratunkowe to świadczenia opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, udzielane przez zespół ratownictwa medycznego w warunkach pozaszpitalnych, w celu ratowania osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego (art. 3 pkt 4). W art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r., określając na czym polega wykonywanie zawodu ratownika medycznego, wskazano m.in. dokonywanie oceny stanu zdrowia osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego i podejmowanie medycznych czynności ratunkowych i transportowanie osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Zakres czynności wykonywanych przez ratownika doprecyzowuje art.14 tej ustawy oraz Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu medycznych czynności ratunkowych, które mogą być podejmowane przez ratownika medycznego (Dz.U. z 2007 r. Nr 4, poz.33 ze zm.). Zgodnie z art. 36 ust. 1 zespoły ratownictwa medycznego dzielą się na: 1) zespoły specjalistyczne, w skład których wchodzi co najmniej trzy osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym lekarz systemu oraz pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny; 2) zespoły podstawowe, w skład

których wchodzi co najmniej dwie osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny.

Wykładnia językowa i funkcjonalna przedstawionych przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, ustawy z dnia 25 lipca 2001 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym – obowiązujących w okresie objętym powództwem – prowadzi do wniosku, że ratownik medyczny niewątpliwie należy do osób wykonujących zawód medyczny w rozumieniu art. 32¹ ust. 1 w związku z art. 18d u.z.o.z.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że powód w spornym okresie legitymował się kwalifikacjami ratownika medycznego (a zatem był uprawniony co do zasady do wykonywania tego zawodu medycznego) oraz, że był zatrudniony w zespole wyjazdowym w rozumieniu art. 32¹ ust.1 u.z.o.z. Sporna pozostaje natomiast kwestia czy można uznać, że powód w rozumieniu tego przepisu wykonywał zawód medyczny, spełniając tym samym warunek uprawniający pracownika zatrudnionego w zespole wyjazdowym pogotowia ratunkowego (pomocy doraźnej) do przewidzianego w tym przepisie dodatku w wysokości 30% stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy. Sąd pierwszej instancji na podstawie ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej stwierdził, że o spełnieniu przesłanki „wykonywania zawodu medycznego” wskazanej w art. 32¹ ust. 1 u.z.o.z. przez powoda, decyduje przede wszystkim faktyczne wykonywanie w czasie pracy za wiedzą pracodawcy czynności odpowiadających zawodowi medycznemu jakim jest ratownik medyczny, mimo, że w umowie o pracę było wskazane stanowisko - kierowca, a następnie - „kierowca, ratownik medyczny zespołu specjalistycznego” a nie ratownik medyczny oraz nie wpisano w zakresie czynności pracowniczych powoda czynności ratownika medycznego. Na innym stanowisku stanął Sąd drugiej instancji - tak wynika ze sformułowań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku - który uznał, że przesłankę „wykonywania zawodu medycznego” warunkującą prawo do spornego dodatku finansowego, należy przede wszystkim rozumieć jako wykonywanie medycznych czynności ratunkowych „przez osobę będącą ratownikiem medycznym” na podstawie zawartej na to stanowisko umowy

cywilnoprawnej lub umowy o pracę, której na piśmie powierzono do wykonania czynności ratownika medycznego. W ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi zatem na brak formalnej umowy o pracę z powodem na to stanowisko oraz zakresu czynności, w którym wprost powierzono mu do wykonania czynności ratownika medycznego, powód nie spełniał do dnia 31 sierpnia 2009 r. przesłanki „wykonywania zawodu medycznego” uprawniającej do dodatku zgodnie z art. 32¹ ust. 1 u.z.o.z.

Odnosząc się do zarzutów skargi kasacyjnej podniesionych w ramach pierwszej podstawy (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) należy stwierdzić, że zarzut naruszenia art. 32¹ u.z.o.z. przez błędną wykładnię jest uzasadniony. Nie można bowiem podzielić sposobu rozumienia tego przepisu przez Sąd Okręgowy prowadzącego do wniosku, że o treści stosunku pracy w przedmiocie rodzaju pracy (w tym wypadku wykonywaniu zawodu medycznego) decyduje formalny zapis w tym zakresie w umowie o pracę oraz w sformułowanym na piśmie zakresie obowiązków, a nie - faktycznie realizowany przez pracownika za zgodą pracodawcy zespół czynności właściwy dla wykonywania danego rodzaju pracy. Zdaniem Sądu Najwyższego, wykładnia art. 32¹ ust. 1 u.z.o.z. językowa, funkcjonalna i systemowa prowadzi do przeciwnego wniosku. Stosunek pracy to porozumienie, w ramach którego pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za odpowiednim wynagrodzeniem. Uzgodnione przez strony warunki tego zatrudnienia wchodzi w treść stosunku pracy. Rodzaj pracy jest przedmiotowo istotnym elementem umowy o pracę, stanowi wręcz podstawę powstania danego stosunku pracy (art. 22 ust. 1 w związku z art. 11 k.p.). Określenie w pisemnej umowie o pracę rodzaju pracy (stanowiska), którą ma wykonywać pracownik nie oznacza, że ten element treści stosunku pracy nie może zostać zmieniony w toku zatrudnienia w określonych okolicznościach faktycznych. Przykładem zachowania, prowadzącego do ukształtowania nowej treści stosunku pracy w zakresie rodzaju pracy, niewątpliwie może być rozpoczęcie wykonywania pracy danego rodzaju przez pracownika za wiedzą i zgodą pracodawcy - czyli przez dopuszczenie pracownika przez pracodawcę do wykonywania tej pracy. W razie sporu co do treści stosunku pracy,

decydujące znaczenie – dla ustalenia tej treści – należy przypisać woli stron tego stosunku prawnego i okolicznościom towarzyszącym jego wykonywaniu. Ocena sposobu wykonania umowy o pracę może mieć istotne znaczenie dla ostatecznych wniosków tym zakresie. Przepisy prawa pracy - poza wymogiem zachowania formy pisemnej - nie zawierają regulacji dotyczącej składania przez strony oświadczeń woli, w tym zakresie zastosowanie znajdują przepisy art. 60 i art. 65 w związku z art. 300 k.p. Wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, a zatem wprost: przez ustne czy pisemne złożenie określonego oświadczenia woli, jak również, o ile ustawa nie stanowi inaczej, w sposób dorozumiany, przez każde zachowanie (art. 60 k.c.). Oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 k.c.). W kontekście powyższych rozważań za uzasadniony należy uznać zarzut kasacyjny naruszenia art. 60 i art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niezastosowanie tych przepisów do wykładni woli stron umowy o pracę łączącej strony w spornym okresie, w szczególności z punktu widzenia zachowania stron tej umowy (rodzaju czynności wykonywanych w czasie i miejscu pracy przez powoda, obsadzania przez pracodawcę składów zespołów specjalistycznych, w których środek transportu prowadził powód) oraz okoliczności powierzenia przez pracodawcę z dniem 1 sierpnia 2007 r. powodowi stanowiska: „kierowcy, ratownika medycznego zespołu specjalistycznego”. Dopiero wykładnia woli stron umowy o pracę łączącej strony w spornym okresie – z zachowaniem stosownych dyrektyw (art. 60 i art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p.) – pozwoliłaby na dokonanie ustaleń faktycznych w przedmiocie rzeczywistej treści spornego stosunku pracy, a w konsekwencji na właściwą subsumpcję pod normę art. 32ł ust. 1 i art. 32g u.z.o.z.

Podsumowując dotychczasowe rozważania należy stwierdzić, że o treści stosunku pracy w przedmiocie rodzaju pracy (w tym wypadku wykonywaniu zawodu medycznego) nie decyduje formalny zapis w tym zakresie w umowie o pracę oraz w sformułowanym na piśmie zakresie obowiązków, lecz faktycznie realizowany przez pracownika za zgodą pracodawcy zespół czynności właściwy dla

wykonywania danego rodzaju pracy. Pracownik zakładu opieki zdrowotnej, posiadający tytuł zawodowy ratownika medycznego, zatrudniony na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy - ratownika medycznego w zespole wyjazdowym pogotowia ratunkowego, faktycznie i stale wykonujący medyczne czynności ratunkowe zgodnie z wolą pracodawcy, jest pracownikiem wykonującym zawód medyczny w rozumieniu art. 32 § 1 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej.

Należy podkreślić, że sąd nie dokonuje abstrakcyjnej oceny prawa lecz wyjaśnia znaczenie danej normy prawnej w kontekście konkretnego stanu faktycznego i w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. następuje również w przypadku, gdy wyrok sądu drugiej instancji nie zawiera ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek stosowanej normy prawa materialnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 26 czerwca 2001 r., III CKN 400/00, LEX nr 52360; 11 marca 2003 r., V CKN 1825/00, LEX nr 784216; 10 marca 2011 r., II PK 241/10, LEX nr 817524; 18 stycznia 2012 r., II PK 117/11, LEX nr 1162677; z 5 września 2012 r., IV CSK 76/12, LEX nr 1229815). Przesłanki wskazane w normie prawa materialnego mają charakter hipotetyczny i dopiero porównanie ich ze stanem przyjętym przez sąd orzekający można uznać za stosowanie tego prawa. Brak ustalonego stanu faktycznego powoduje, że prawo materialne nie może być zastosowane. Oznacza to, że w przypadku braku ustalenia podstawy faktycznej wyroku sądu drugiej instancji, zarzut niewłaściwego zastosowania prawa materialnego, w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., odnoszący się do przepisów powołanych w podstawie prawnej tego wyroku, jest uzasadniony (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 stycznia 2012 r., II PK 117/11, LEX nr 1162677). Z tego względu za trafny należy uznać w niniejszej sprawie zarzut skargi kasacyjnej naruszenia art. 32g ust.1 u.z.o.z. w związku z art. 151¹ § 1 k.p. Brak ustaleń faktycznych co do treści stosunku pracy w przedmiocie rodzaju pracy wykonywanej przez powoda, z uwagi na przyjęcie wadliwej wykładni art. 32§ 1 ust.1 u.z.o.z., w szczególności po powierzeniu powodowi (jak ustalił Sąd drugiej instancji) z dniem 1 kwietnia 2007 r. na piśmie stanowiska „kierowcy, ratownika medycznego w zespole specjalistycznym”, nie pozwala na właściwe

zastosowanie art. 32g ust. 1 u.z.o.z. w związku z art.151¹ § 1 k.p. Dopiero po ustaleniu faktycznej treści stosunku pracy powoda w przedmiocie rodzaju wykonywanej pracy – czy była to praca tylko kierowcy czy ratownika medycznego prowadzącego także środek transportu – będzie możliwe rozstrzygnięcie na podstawie tych przepisów prawa materialnego o obowiązujących powoda w spornym okresie dobowych i tygodniowych normach czasu pracy (art. 32g u.z.o.z.), a zatem i o prawie powoda do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W konsekwencji powyższych rozważań, za uzasadniony należy uznać również zarzut podniesiony w ramach drugiej podstawy kasacyjnej naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c. Wprawdzie w judykaturze wyrażany jest pogląd, iż uchybienie dyrektywom art. 328 § 2 k.p.c. zasadniczo nie stanowi wystarczającego usprawiedliwienia dla skargi kasacyjnej, gdyż tego rodzaju naruszenie przepisu postępowania nie ma istotnego wpływu na wynik sprawy, skoro uzasadnienie orzeczenia jest sporządzone po rozstrzygnięciu sporu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 1 lipca 1998 r., I PKN 220/98, OSNAPiUS 1999 r., Nr 15, poz. 482; 29 października 1998 r., II UKN 282/98, OSNAPiUS 1999 r., Nr 23, poz. 758), jednak w określonych, konkretnych okolicznościach tej treści zarzut może stać się takim właśnie usprawiedliwieniem podstawy skargi, o jakiej mowa w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000 r., Nr 5, poz. 100; z dnia 4 listopada, I PK 70/08, OSNP 2010 r., Nr 5-6, poz. 65). Dzieje się tak wtedy, gdy uchybienie wymaganiami określonym w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. uniemożliwia Sądowi Najwyższemu stwierdzenie trafności orzeczenia sądu drugiej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, LEX nr 393855; 17 lipca 1997 r., III CKN 149/97, OSP 2000 r., Nr 4, poz. 63; 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007 r., Nr 7-8, poz. 101; 15 listopada 2006 r., I PK 98/06, OSNP 2007 r., Nr 21-22, poz. 309; 5 września 2012 r., IV CSK 76/12, LEX nr 1229815). Z takim zaś uchybieniem procesowym mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd drugiej instancji wydał orzeczenie reformatoryjne. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy powołał się wyłącznie na własne skromne ustalenia faktyczne, nie odnosząc się do

oceny dowodów i stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Rejonowy, w szczególności do podniesionych przez ten Sąd istotnych okoliczności, że powód był ujmowany w ofertach kierowanych do NFZ jako ratownik medyczny, że wykonywał te same czynności medyczne w zespole specjalistycznym, gdy zajmował stanowisko „kierowcy, ratownika medycznego” (od 1 kwietnia 2007 r.), jak i ratownika medycznego, kierowcy (po 1 września 2009 r.). Skarżący słusznie podnosi – również w ramach zarzutu naruszenia art. 36 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym – że Sąd Okręgowy niezasadnie pominął ocenę wymaganego ustawą składu osobowego zespołu ratunkowego, w którym jeździł powód. Z art. 36 ust. 1 wynika, że w skład zespołu specjalistycznego wchodzi co najmniej trzy osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym lekarz systemu oraz pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny. Powód twierdził, że jeździł w zespołach trzyosobowych – co ustalił Sąd Rejonowy – a zatem, jak twierdzi powód, musiał być traktowany jako osoba uprawniona do wykonywania medycznych czynności ratunkowych. Sąd Okręgowy, nie odniósł się do przedmiotowej kwestii, która niewątpliwie ma istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych i oceny prawnej.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna podlega uwzględnieniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.